

REVISTA MUSICAL METROPOLITANA # 19 \ ABRIL 2004

The Brand New Heavies
"Trunk funk the best of 1994"

Black Sabbath
w/MS

Blues Brothers BSO

beautiful girls

DANCIG
VANZIG

EXCHANGEMISS
KEVIN...

HEAVENLY CREW
"TOP CONCERT"
MCTEADAVILLE 1994

BLIND MANTA
SOUP

FÒRUM D'INDIGESTIÓ \ TUESDAY AFTERNOON \ RICKY GIL \ ACTIVISTES: JORDI URPI

FANG \ PAU TORRAS \ DELORIAN \ INADAPTATS \ CUBE \ MAZONI \ MINIFESTIVAL

SOCIETAT DE ARTISTES
INTÈRPRETES O EXECUTANTS DE ESPAÑA

CONCIERTOS ABRIL - JUNIO 2004

<p>BADAJOS CAFE MERCANTIL Zurbano, 10 Tel: 924 22 06 91 12 Juny, 23:00 h TABLETOM (Rock, Andalusia)</p> <p>BARCELONA HARLEM JAZZ CLUB Carrer de Sobrells, 8 Tel: 93 310 07 55 13 Juny, 23:00 h MANGUS (Flamenco Fusión, Andalusia) 26 Juny, 23:00 h CONJUNTO SAN ANTONIO (Tex Mex, Extremadura)</p> <p>CÁCERES BELLE EPOQUE Oral Espinosa, 5 Tel: 927 22 30 55 21 Juny, 23:00 h HADA QUÍMICA (Pop Rock, Bolemas) 3 Juny, 23:00 h TABLETOM (Rock, Andalusia) 11 Juny, 23:00 h PULL (Pop Rock, Madrid)</p> <p>CÁCERES EL CORRAL DE LAS CIGÜENAS Cuesta de Aidana, 6 Tel: 927 218 838 6 Juny, 23:00 h DIEGO CANTERO (C. Autor, Murcia) 7 Juny, 23:00 h MANGUS (Flamenco Fusión, Andalusia) 8 Juny, 23:00 h AISHA (Fusión, Cataluña)</p> <p>CÁDIZ BARABABS Mañoz Arenillas, 4-6 19 Abril, 21:00 h AISHA (Fusión, Cataluña)</p>	<p>30 Juny, 21:00 h DIEGO CANTERO (C. Autor, Murcia) 6 Juny, 21:00 h CONJUNTO SAN ANTONIO (Tex Mex, Extremadura)</p> <p>CÓRDOBA EL QUINON Ctra Palma del Río Km 5 Tel: 957 323 223 3 Abril, 22:00 h AISHA (Fusión, Cataluña) 24 Abril, 22:00 h DIEGO CANTERO (C. Autor, Murcia) 12 Juny, 22:00 h CONJUNTO SAN ANTONIO (Tex Mex, Extremadura)</p> <p>JAZZ CAFÉ Rodríguez Marín s/n Tel: 957 47 19 28 14 Abril, 22:00 h MANGUS (Flamenco Fusión, Andalusia)</p> <p>GALDÁKANO GIROA JAZZ CAFÉ J. Bautista Urdía, 57E5 Tel: 94 457 27 67 2 Abril, 22:00 h TABLETOM (Rock, Andalusia) 3 Abril, 22:00 h TABLETOM (Rock, Andalusia)</p> <p>GERNIKA, Bizkaia MUSUTRUK Industria Katoa, 10 Tel: 945 232 438 23 Abril, 21:00 h AISHA (Fusión, Cataluña) 30 Abril, 21:00 h LABRIT (C. Autor, Euzkadi) 21 Juny, 21:00 h JABIER MUGURUZA + COMBO LIPA (C. Autor, Euzkadi)</p>	<p>28 Juny, 21:00 h CONJUNTO SAN ANTONIO (Tex Mex, Extremadura)</p> <p>HOSPITALET Barcelona SALAMANDRA Av. Cantier, 301 8 Juny, 21:00 h TABLETOM (Rock, Andalusia)</p> <p>HUERCAL-OVERA, Almería SALAMALECUM C/ Colón, 3 2 Abril, 21:00 h AISHA (Fusión, Cataluña) 11 Juny, 21:00 h CONJUNTO SAN ANTONIO (Tex Mex, Extremadura)</p> <p>HUESCA EDÉN Paseo Arrietas, 5 Tel: 976 34 67 38 14 Juny, 23:30 h AISHA (Fusión, Cataluña) 21 Juny, 23:30 h CONJUNTO SAN ANTONIO (Tex Mex, Extremadura) 28 Juny, 23:30 h HADA QUÍMICA (Pop Rock, Bolemas)</p> <p>JAÉN CHURBYCHECK JAZZ CLUB San Francisco Javier, 7 Tel: 953 27 38 19 15 Abril, 21:00 h MANGUS (Flamenco Fusión, Andalusia)</p> <p>JEREZ, Cádiz LA GUARDIA DEL ANGEL Paseo, 1 16 Abril, 21:00 h AISHA (Fusión, Cataluña) 28 Juny, 21:00 h DIEGO CANTERO (C. Autor, Murcia) 4 Juny, 21:00 h CONJUNTO SAN ANTONIO (Tex Mex, Extremadura)</p>	<p>5 Juny, 21:00 h SAN PEDRO (Pop Rock, Cataluña) 18 Juny, 21:00 h PULL (Pop Rock, Madrid)</p> <p>LOGROÑO EL PANTANO Parque de la Grapes s/n Tel: 941 29 87 56 21 Juny, 21:00 h TABLETOM (Rock, Andalusia) 29 Juny, 21:00 h CONJUNTO SAN ANTONIO (Tex Mex, Extremadura)</p> <p>LUGO CLAYCEMBALO Rúa Pousariz, 23. Tel: 982 24 32 70 28 Juny, 23:00 h PULL (Pop Rock, Madrid) 4 Juny, 23:00 h TABLETOM (Rock, Andalusia)</p> <p>MADRID CLANDORES Albuquerque, 14. Tel: 91 445 75 38 2 Abril, 23:00 h TABLETOM (Rock, Andalusia)</p> <p>GALILEO GALILEI Galileo, 100. Tel: 91 534 7057 29 Juny, 21:30 h JABIER MUGURUZA + COMBO LIPA (C. Autor, Euzkadi)</p> <p>MARBELLA, Málaga PREMIERE CLUB Paseo de los Olivos, 2 Tel: 949 96 52 77 21 Juny, 23:00 h LABRIT (C. Autor, Euzkadi) 4 Juny, 23:00 h SAN PEDRO (Pop Rock, Cataluña) 18 Juny, 23:00 h HADA QUÍMICA (Pop Rock, Bolemas) 26 Juny, 23:00 h MANGUS (Flamenco Fusión, Andalusia)</p>	<p>MOLINA DE SEGUERA, Murcia GUANÁBANA JAM Pza. De la Central, 0 Tel: 968 640 024 22 Abril, 23:00 h MANGUS (Flamenco Fusión, Andalusia) 23 Abril, 23:00 h MANGUS (Flamenco Fusión, Andalusia)</p> <p>PAMPLONA BEER STATION Monasterio de Abern, 5 Tel: 948 190 690 22 Juny, 22:00 h TABLETOM (Rock, Andalusia)</p> <p>SAN FERNANDO, Cádiz ODEON General Viallos, 10 Tel: 955 88 45 50 17 Abril, 24:00 h AISHA (Fusión, Cataluña) 29 Juny, 24:00 h DIEGO CANTERO (C. Autor, Murcia) 22 Juny, 24:00 h LABRIT (C. Autor, Euzkadi) 5 Juny, 24:00 h CONJUNTO SAN ANTONIO (Tex Mex, Extremadura) 18 Juny, 24:00 h PULL (Pop Rock, Madrid)</p> <p>TOLEDO CAFE PICARO Cadenas, 9. Tel: 925 22 13 01 29 Juny, 22:00 h JABIER MUGURUZA + COMBO LIPA (C. Autor, Euzkadi)</p> <p>ZARAGOZA CTRO. CULTURAL DELICIAS Avd. Navarra s/n. Tel: 976 365 252 22 Juny, 22:00 h JABIER MUGURUZA + COMBO LIPA (C. Autor, Euzkadi)</p>
--	---	---	---	--

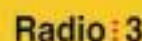
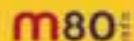
POR Y PARA LA MÚSICA EN DIRECTO

ES UN PROGRAMA DE:

SOCIETAT DE ARTISTES
INTÈRPRETES O EXECUTANTS

CON LA COLABORACIÓN DE:

www.aie.es - Gestión EVOHE, Tel.: 91 365 08 02

INDEX

4 \ NOTÍCIES 5 \ ENTREVISTA FANG 6 \ ENTREVISTA TUESDAY AFTERNOON 8 \ ENTREVISTA RICKY GIL 10 \ OPINIÓ AGENDA RECOMANDA, SIN ACRITUD 12 \ TEMA FÒRUM D'INDIGESTIÓ "ESTAT DE LA MÚSICA A BARCELONA" 16 \ CONCERTS CHA SUDAKA, FANG, COSTO RICO, LUNA COHEN, IX MINIFESTIVAL DE MÚSICA INDEPENDENT DE BARCELONA 19 \ DISCOS CUBE, DELORIAN, INADAPTATS, MAZONI, PAU TORRAS, TUESDAY AFTERNOON 22 \ CLUB NATIVA 24 \ ACTIVISTES JORDI URPI

EDIT INDIGESTIÓ MUSICAL

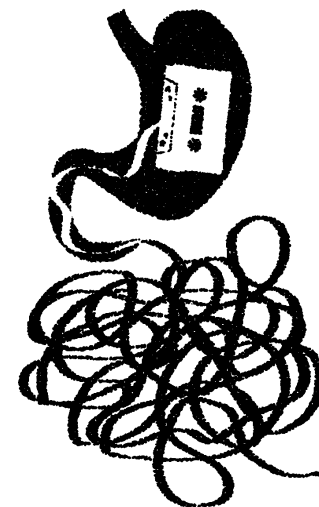
En Nando Cruz apuntava en la sessió del III Fòrum d'Indigestió del passat 24 de març una idea potser poc present en els debats dels aficionats a la música: hi ha més música que mai i moltes possibilitats d'accés, però segurament això no ens ajuda a gaudir més de la música. Com a periodista, defensava la necessitat que hi hagi canals que ajudin a triar. Una idea -la del consum excessiu- que contraria les perspectives dels més preocupats per la part mercantil de l'intercanvi musical, però interessant si ens interessa la perspectiva més vital.

El seu comentari em remet al que em va dir una amiga. Ho va dir amb una contundència especial: "El que hi ha, és molt de consumisme cultural. Perquè volem tants llibres? Perquè tanta música? Perquè tantes pel·lícules? Tenim

temps per assimilar i digerir tanta informació? Porta a algun lloc, aquest estrès de no em puc perdre aquesta peli, no et pots perdre aquest disc? És veritat que això millora la nostra qualitat de vida?"

Com a mínim, el dubte en la resposta és raonable. Suposats anticonsumistes que s'ho gasten tot en cultura i bojos per la cultura gratuïta comparteixen una mateixa mentida: consolars per què la seva despesa és de qualitat o per lo llestos que son per acumular sense gastar, cauen en la mateixa trampa, participar d'un temps eixebrat on el valor segueix sent la quantitat, l'acumulació i el prestigi obtingut amb aquestes futeses. I no el valor profund que pot aportar tota aquesta cultura a la nostra vida.

Digam freaky, però sentir-li dir-ho amb aquesta força em va alegrar el dia.
JORDI OLIVERAS

Qui NATIVA19

REVISTA MUSICAL METROPOLITANA \ ABRIL 2004

Director Jordi Oliveras Han col·laborat en aquest número Joan Alamo, Antonio Álvarez, Miquel Amorós, JL Bad, Laura Bedin, Eduard Bosom, Mark Gill, Le Vinye, Charlotte Lemaitre, Carles Llacer, Marc Lloret, Amàlia Menéndez, Josep Roca Palau "Bluesy", Toni Rúbies

Correcció de textos Laura Sangrà Herrero, Andrea Hernández
Fotografies Xavier Alamany, Joan Alamo, Carles Llacer, Marta Queralt, Dani Nil, premsa i arxiu

Disseny i il·lustració Xavier Alamany. Col·labora Silvia Gallart

Impressió Rotimprès Dipòsit legal GI 956 2002

Edita Indigestió SCP Apartat de Correus 27073 08080 Barcelona Telèfon 93 422 43 00 Fax 93 422 44 50

E-Mail revista@indigestio.com Web www.indigestio.com

Nativa no necessàriament es fa responsable de les opinions dels seus redactors i col·laboradors

IV FESTIVAL INTERNACIONAL DE NOVA ARTE BRASILEIRA: NO AR

Este proyecto creado por brasileños que viven en Barcelona, da a conocer diversas formas de expresión invitando grupos musicales, audiovisuales, fotógrafos, artistas plásticos, bailarines. La programación cuenta también con artistas de otras nacionalidades que combinan experiencias con las artes de Brasil. Entre el 30 de abril y el 3 de mayo en la Paloma.
+info: <http://www.brasilnoar.com> i <http://www.lapaloma-bcn.com>

II ENCUENTRO GRIOT DE BARCELONA

"Griots"?! Los Griots son crónicas sociales africanas que cuentan la "historia" de la historia, llevando noticias de un país a otro, luchando por mantener viva la tradición de un pueblo. Los artistas invitados son ciudadanos africanos afincados en Cataluña. estarán presentes la Danza Pantera de Costa Marfil, la Música Highlife de Ghana y voces de Senegal y Guinea. El día 30 a partir de las 9h en la sala Bikini. +info: <http://www.ninogalissa.com/>

OJOS DE BRUJO

Ojos de Brujo no para de sorprendernos. Durante este invierno exportaron los ritmos de Ciutat Vella al nuevo continente con una gira exitosa, y recientemente la BBC Radio les ha concedido el premio al mejor grupo europeo dentro de los World Music Awards 2004. ¡Enhorabuena!

CONVOCATORIA PARA LA IV MOSTRA SONORA I VISUAL

La IV Mostra Sonora i Visual se realizará los días 10, 11 y 12 de junio. Se buscan propuestas novedosas arriesgadas y experimentales. Se pueden presentar proyectos hasta el 16 de abril en el Centro Cívico del Convent de San Agustí. +info: 933.103 732, de lunes a viernes 16h-20h.

BAD MUSIC FESTIVAL - SUENA INDEPENDIENTE'04

Según parece, los festivales Suena Independiente y el Bad Music festival han decidido unir esfuerzos en una única propuesta. Un modo inteligente de crecer. El evento consta de una interesante programación musical, con los Niños Mutantes (Granada), Heike (Barcelona), Holymater (Vigo) y La Casa Cósmica (l'Hospitalet). A todo ello, se suman las propuestas artísticas del colectivo Subgrup, fanzines, merchandising y proyecciones. El día 24 de abril, a las 9:30 en la Salamandra. Previamente, el 22, habrá una fiesta de presentación con Cosmopolitans i Mòno, en la sala Depósito Legal.
+info: <http://www.bad-music.com>

BREVES

- ◆ El día 2 de abril fiesta Colifata en la Paloma. Proyecto porteño-barcelones que merece la pena seguir. +info: www.lacolifata.org "Siempre fuimos locos".
- ◆ Entre el 2, 3 y 4 de abril muchos de nosotros nos cruzaremos seguro en la Fira del Disc de la Ciutat de Barcelona en la Estació de França donde más de 200 stands venidos de todo el mundo nos están esperando.
- ◆ Los días 23 y 24 de abril tiene lugar en el Convent de Sant Agustí el primer Festival de Revistas de Tendencias.
- ◆ Entre todos los participantes en la sección Off Lem 2003, el residente para el 2004, seleccionado por Gracia Territori Sonor, ha sido RANMA 1/2 (ex-Jacques le Guitarriste) <http://www.geocities.com/savefur/ranma>
- ◆ Recordamos que continua el Festival de Guitarra de Barcelona hasta el 12 de junio.

LES DOS VIDES DE FANG

XAVI GUILLAUMES

Per als qui hem seguit la ja llarga vida musical de Fang, va ser una sorpresa escoltar per primera vegada les cançons del seu nou disc. Semblava quedar enrera allò que ens havia captivat d'ells. Aquell encant fosc d'una de les millors veus que hem tingut la sort d'escoltar i la intensitat d'unes sonoritats potser conegudes, però que no deixava de fer-los personals.

Tot això, deia, semblava quedar enrera amb un nou disc que, com el seu propi nom indica, posava a la llum una altra vida estilística dels dos membres principals de Fang. Canvi de paràmetres musicals, cap a una clara teatralitat, i canvi d'idioma, passant de l'anglès al castellà. Ara bé, tot i la por als canvis i al risc que tots tenim en el fons, considero a Fang un dels grups més seriosos que hem tingut mai per aquí, i el seu és un d'aquells canvis que es fan amb convicció i, sobre tot, sabent-se justificar a un mateix.

Aquest petit/gran canvi va venir provocat inicialment per les ganes de desdramatitzar la nostra música. Teniem una gran necessitat de redescobrir-nos nosaltres mateixos fent quelcom inusual dins la nostra trajectòria musical, poder permetre's jugar a ser uns altres Fang sense perdre l'essència va resultar ser la inspiració que buscàvem.

Em sembla que "Dos Vidas" va més enllà del simple concepte de disc. Potser hi ha una mica de teatre.

Efectivament hi ha teatre, reflectit en certes sonoritats i en l'ús d'esquemes musicals propis d'altres gèneres al·lèns al rock.

Potser a "Dos Vidas" la Mariona interpreta a un personatge que no és ella.

Tots dos interpretem personatges imaginaris i a la vegada amb trets autobiogràfics. És una forma d'introspecció, jugar a ser un altre i acceptar trets personals que fins aquells moments no hi contaves i que et paralitzaven estilística i musicalment. Sempre hem estat nosaltres mateixos, només és un problema d'espai-temps la gent va canviant.

Potser el so que fins ara havíem conegut de Fang portava al grup a un estancament, no tant creatiu com de públic. És a dir, aquell problema tan típic causat pel propi funcionament del món independent estatal, de tenir un bon nombre de seguidors que parlen molt bé d'un grup, però, al mateix temps, amb gran dificultat per anar més enllà...

No t'ho sabem contestar ja que ens mantenim al marge de les corrents i els circuits (si és que existeixen realment). No ens guiem pel "que diran", de fet sempre hem fet música per calmar les nostres angoixes, pors i, a la vegada, per passió.

Els que eren i són seguidors, de Fang es pregunten si "Dos vidas" tindrà continuïtat o serà una anècdota en la seva discografia. O potser fins i tot podem imaginar-nos a partir d'ara dos vides paral·leles de Fang, amb dos maneres diferents de veure la música.

Depèn del que t'ardem en treure un altre disc. En aquests moments estem defensant aquest disc (DOS VIDAS), parlar del futur no ve al cas.

Em resulta complicat pensar si ara mateix predomina la sorpresa entre els que ja els coneixien. O ni tan sols puc imaginar-me si hi ha un bon nombre de gent nova interessada en Fang,

És cert que hem apreciat una reacció de sorpresa cap a nosaltres, sobretot per part dels mitjans de premsa. La gent que ja ens coneixia o que ens segueix des de fa temps s'ho han agafat amb fil·losofia, veiem que han fet un esforç per no actuar sota prejudicis estereotipats. Suposem que, com tot, hi ha hagut "baixes" i també "altes" entre els nostres "seguidors", hi ha gent nova que ens escolta.

L'única cançó de "Dos Vidas" que manté l'anglès com a idioma, és la versió del Close to Me. Cada cop que l'escolto, dins el context del seu quart disc, no deixa de venir-me al cap que té cert aire de broma, com una ironia sobre ells matei-

xos al recordar els seus orígens anglosaxons.

Li volíem donar un aire Country, és una cançó juganera i infantil. És una de les típiques cançons de The Cure que ens recorden que ells també tenen DOS VIDAS

El passat mes de març van presentar el seu nou disc al Bikini de Barcelona. En Jaume i la Mariona son encara la base del grup, però sembla que poc a poc els seus col·laboradors, cada cop més nombrosos, s'han incorporat de ple dret al grup.

"Seguim essent la base del grup, som com la base d'una pizza, necessària per poder posar elements a sobre que li donen diferents gustos i aromes".

Sembla que la formació amb la que us esteu presentant és força bona i consistent. Seguireu amb ella o hi haurà variacions i formes diferents de presentar-vos en directe? Hi haurà concerts com fa temps de vosaltres dos sols (guitarra, maquinetes i veu) o això ha passat a la història?

"Dos vidas, és un disc pensat per portar-lo al directe amb una formació mes o menys estable però d'estructura clàssica. Ens sentim molt a gust amb els músics i amics que ens acompanyen en el directe i tant de bo puguem estirar-ho el màxim de temps possible. Segur que tornarem a fer alguna cosa, nosaltres dos solets, però no sé ni com ni quan".

Ara tenen pel davant la feina de presentar el seu nou disc i la seva nova forma de veure la música. Potser el canvi d'idioma obrirà més portes al grup en aquest aspecte.

"El canvi d'idioma el que realment fa no és obrir més portes, obre orelles. Nosaltres som els primers en desitjar ampliar horitzons i tocar amb dignitat. Si parlem de vendes, és el mateix +o-, l'important és que hem tret un disc i això ens fa feliços a nosaltres".

TUESDAY AFTERNOON

THE END OF WESTERN CIVILIZATION

LE VINYE

Una col·lecció de cançons-postals de la primavera a Chicago, Boston o N.Y. inspirada pels viatges de Borja -el seu nom llegit en català-. Segurament moltes ciutats més, mantingudes en latent, en la memòria, impacten en aquest segon treball del quartet de barcelona T.A.

Si estireu segur que trobeu la ironia necessària per entendre quines són les intencions d'una banda que utilitza l'essència del rock com a vehicle per criticar situacions -desastres evidents- de la història contemporània del país on va néixer. Són quatre buscant el mètode idoni per a què s'imposi el somni per davant de qualsevol trava artística o burocràtica. Així creen "Weight Recordings", en honor al clàssic de The Band. Incorporen nous elements -chelo, sintes, veu femenina- que fan que s'enriqueixi la melodia en detriment de la contundència del primer disc. Tot i que cal insistir en que la intensitat dels seus directors és la mateixa.

We've been flying...
Com us sentiu amb aquest nou disc?

L'actitud és una mica la mateixa, és rock, música directa; amb arranjaments pensats per a refermar les composicions. No ens volem emmarcar en un estil o anar d'un rotllo o d'un altre. La idea última de les cançons que fem sempre és intentar escriure clàssics de tota la vida com els que a nosaltres ens agraden. No sé si ho aconseguim o no, però el camí és aquest i jo crec que en el nou disc

ho aconseguim més que en el primer. Hem crescut molt com a grup, sobre tot per què hem fet molts directes, hem crescut com a músics -ja sabem que això és un tòpic total- i crec que això es nota en el disc, perquè és molt més ric en matissos, les cançons són més rodones. A mi em segueix al·lucinant el primer, però són èpoques diferents. El primer és molt més espontani. Té innocència, molta distorsió i aquest està més pensat, més madur, crec que en certa manera són complementaris...

Aquesta recerca de clàssics dispersa a l'hora de fer un disc?

Jo tinc la sensació que hem fet un disc variat, però a la vegada molt coherent. No volíem repetir cap esquema en les cançons, però a la vegada volíem que tot el disc fos homogeni, amb principi i final, sense alts i baixos i tinc la sensació que això, com a mínim, ho hem aconseguit. No hem fet un disc de singles crec jo, de cançons sí, però de singles no. Tampoc el veig com una col·lecció de cançons. Està pensat com comença i com acaba, potser per això és tan curt, perquè no volíem perdre aquesta visió general. Millor curt i bé que massa coses i sense sentit.

There's a song for everyone
Recerca de la melodia més accentuada que en el primer.

És una forma de creixement a nivell compositiu, des del primer disc ja es buscava la melodia, el que passa és que cada cop ens hi acostem més. La melodia no per ella mateixa, perquè hi ha molts discos de pop i

cinquanta mil melodies, i això no és el que busquem sinó que prioritzem molt més la cançó en ella mateixa. La cançó més rica i la cançó que diu més coses, i la melodia que diu coses, perquè hi ha melodies que estan molt trillades i tampoc és això,.... la sensació resumida és crear melodies interessants fugint dels tòpics i trobar una que sigui pròpia i que intenti no copiar ningú, tot i que hi ha mil referències... però crec que és el que fa que una cançó sigui bona per nosaltres...

Tot creat íntegrament a BCN? Menys el mastering a N.Y.

Per què aquest gir a una línia més pausada? Són les dos cares que tenim, els temes surten així. Tampoc ens plantejem fer tantes cançons rockeres i tantes altres poperes, més dos balades, però al final sempre acaben sortint aquests temes.

Mètodes Afternoon

Depèn de si et poses a compondre amb l'elèctrica o et poses a compondre amb l'acústica. Potser amb l'acústica tens més tendència a fer temes lents. Sí, aquest disc està fet molt a partir de l'acústica, és més net. Serà degut a que som una mica romàntics.

L'amistat

Sí, home, és molt important entre nosaltres. És el pilar fonamental d'aquesta història. A part del músic que portem a dins els quatre que ens diu "amb la música anem a mort", ens entenem molt bé i ens respectem molt els uns als altres. Imagina't quatre persones en una furgoneta veient-se les cares 24

hores al dia,.... ho has de portar molt bé. I a un estudi d'enregistrament o a un local de 4 parets tancats també. Suposo que això també és reflecteix en aquest disc.

Supervivència

Estem malvivint dedicats al cent per cent [rialles] però com creiem que la història pot sortir endavant, és necessari dedicar-nos 24 hores al dia. És més aviat el plantejament contrari del que es fa normalment, de "ja sortirà... ja vindrà algú i ens traurà de..." No, som nosaltres els que hem de tirar endavant donant l'opció a la gent que ens vegi i ens jutgi.

El que planta les taronges és el que les cull.

Tothom sap com està el món discogràfic i la crisi de la que es parla. Però nosaltres pensem que en el fons, la música no està en crisi, la música ha existit tota la vida, seguirà existint i la gent la continuarà necessitant, per la qual cosa és absurd que ara mateix molts grups estiguin estancats, o fins i tot desfent-se, perquè la indústria estigui en crisi. La indústria? Tant és si et creus la música que fas. Per això vam crear el nostre propi canal de difusió, perquè no vèiem cap companyia que ens pogués oferir el suport que nosaltres necessitàvem. Ens hem estalviat maldecaps i estem al·lucinant amb la professionalitat del nostre propi segell. Perquè va com la seda, vam complir amb la data del 2 de febrer, perquè el disc estigués a les botigues, i va sortir crítica del disc a gairebé totes les revistes. La veritat és que ens posem molt més pressing pel fet de treballar per nosaltres mateixos...

Els favors dels col·legues o els col·legues dels favors

Aquest disc s'ha fet amb molts favors de moltíssima gent a la que estem més que agraïts, i no només músics, sinó que també els dissenyadors, el realitzador del vídeo clip i mil històries que han estat possibles gràcies a la gent que ha entès que el que estàvem fent era una cosa especial, tothom ha col·laborat desinteressadament: Pico, Néstor, Anna...

El directe

Abans hi havia dues guitarres elèctriques sempre, el Martí i jo. I ara en gairebé tots els temes del directe toco l'acústica i ha canviat la sonoritat, però no la intensitat. I no ha estat gens premeditat, de sobte un dia vaig dir a la resta de la banda, us heu adonat que a quasi tots els temes toco l'acústica?" Ha sorgit així, tot i que durant la gira hi haurà temes del primer disc i s'equilibraran les coses. Això ajuda a aconseguir una cosa que buscàvem i és que s'entengui què fa cada instrument i, al ser 4, s'havia de ser transparent per evitar trobar difícil l'adaptació del disc al directe. Durant la gravació del disc vam intentar que només fóssim nosaltres 4 tocant. Sí que hi ha

arranjaments i instruments afegits, però volíem que tot fos el que nosaltres podíem tocar en directe. I no vam fer "overdubs" de guitarres. Per exemple, les guitarres que hi ha, són les que toquem i això fa que quan escoltes el directe, escoltis el disc i no una cosa que intenta semblar-se. El que passa és que en el directe hi ha més intensitat, potser no hi ha arranjaments de piano o chelo, però és més intens indubtablement.

Acústics de l'Apolo

Nosaltres som un grup de carretera i toquem a tota arreu. Amb l'altre disc vam fer cinquanta bolos. Toques a llocs com el Bam, davant no sé quantes mil persones, fins a bars on no saps si vindrà algú. L'acústic de l'Apolo va ser brutal perquè vam començar la gira del primer disc a Barcelona i vam omplir l'Apolo. Va ser al·lucinant, un concert de dues hores llargues i a més acústic.

Es el final

This is the end of western civilization

No tens la sensació com al final de l'imperi romà? Totes aquestes guerres que estem vivint són una demostració del declivi d'un imperi, aquestes demostracions de poder quan el segle XX ja ha quedat obsolet... estem al XXI. A nivell polític internacional és evident, estan apareixent potències com la Xina o l'Índia que questionen l'equilibri de poders. A nivell cultural i humà ens hem de qüestionar coses. Prepotència, control de mitjans, falsa democràcia, és molt difícil saber el que està passant tant a casa nostra com al món, però som conscients que som part d'aquesta civilització i volem estar en el bàndol dels lluitadors. Som un producte més, conscients de la nostra implicació en aquest context. [...]

RICKY GIL

HONESTIDAD BRUTAL

MARK GILI

Ricky Gil narra en su libro *Bola y cadena* el ascenso y caída de Brighton 64, grupo seminal de la escena Mod española que encabezó junto a su hermano Albert (ahora capo de Bip Bip Records) durante los delirantes años ochenta.

Un viaje te puede cambiar la vida, y si no que se lo pregunten a los hermanos Gil, quienes tras volver de una estancia en Inglaterra decidieron montar Brighton 64, el proyecto que más penas y alegrías les proporcionaría durante los siguientes siete años.

Bola y cadena narra la historia – el viaje colectivo – de un grupo de chavales que luchó como pocos por hacerse un hueco en el panorama nacional, que hizo de la música su forma de vida, su declaración de principios, y que no obstante se quedó a las puertas de la máxima popularidad.

Y es que la escena Mod española y la escena pop-rock barcelonesa no habrían sido lo mismo sin la existencia de Brighton 64 y de sus anfetamínicos directos. La banda contribuyó a introducir dentro de nuestras fronteras una cultura, una actitud y un modo de tocar que habían sido prácticamente desconocidas hasta entonces, y que en los últimos años han popularizado bandas como Sidonie o Deluxe.

Bola y cadena es en este sentido un texto que trasciende lo autobiográfico para mostrarnos con alegría y crudeza a partes iguales la realidad de un panorama cultural (el de los ochenta) que dejaba mucho que desear, pero sin el que jamás se habrían llegado a montar las bases de la escena actual.

El libro está escrito con una sencillez y

honestidad tales que su capacidad evocadora va más allá de lo meramente periodístico, convirtiéndolo en una lectura que interesará por igual a quienes formaron parte de aquella época y a quienes estén empezando a hacer sus pinitos en la música. Ricky Gil nos lo cuenta:

Bola y cadena es un libro de una honestidad fuera de lo común, en el que te desnudas por completo ante los seguidores y detractores de Brighton 64 desmontando tu propio mito. ¿Te lo planteaste así de entrada o esa necesidad de decir la verdad y nada más que la verdad fue surgiendo a medida que ibas avanzando en el relato?

Desde luego no fue algo premeditado pero sí es cierto que fue surgiendo desde la primera página y cada vez con más intensidad. La verdad es que cuando empecé a escribir estas páginas tampoco me planteé convertirlas en un libro. Eso fue algo que vino luego. La intención inicial era explicar las cosas que nos habían pasado como grupo. Sin embargo, enseguida me di cuenta de que para explicar el grupo tenía que poner sobre la mesa cosas más personales.

Con Brighton 64 llegasteis a tocar el cielo con el tema La Casa de la Bomba y vuestro fichaje por EMI. Sin embargo, enseguida todo se desmoronó. Cuéntame qué pasó:

Lo que sucedió fue que en muy poco tiempo el grupo, que había llevado hasta entonces una trayectoria ascendente pero lenta, empezó a subir mucho. El problema es que para EMI no fue suficiente. Con las multinacionales siempre pasa lo mismo. Cuando no consigues las ventas que esperan a la primera te pegan la patada sin pensarlo. Cuando un grupo de la escena nacional ficha por una multinacional sólo puedes pensar dos cosas: o ahora estos se lo comen todo, o es el final. A partir de ese momento empezaron a haber bajas en el grupo y todo se desmoronó.

Vosotros fuisteis prácticamente el primer grupo Mod que hubo en España. Además editasteis vuestras primeras canciones a una edad muy prematura, en plena adolescencia, vamos. ¿Cómo y donde empezó a germinar exactamente la escena Mod de aquel entonces?

Todo empezó a principios de los ochenta y surgió paralelamente en Madrid y Barcelona. Luego se fue extendiendo por el resto de España pero a un nivel muy discreto. En cuanto a nosotros, cayeron en nuestras manos un par de pelis de los Who y empezamos a interesarnos por todo aquello. Pero no queríamos fijarnos exclusivamente en el pasado. Por ejemplo, éramos fans de la new wave o de The Jam, que también eran Mods pero tenían mucho de punk.

Salir a tocar fuera de Barcelona o Madrid en la España de mediados de los ochenta debía ser un calvario por la falta de tradición pop que había y la poca infraestructura de salas y medios para promocionar conciertos de que disponían los grupos.

Sí, desde luego todo era muy raro. No había festivales y el circuito era prácticamente inexistente. Estaban las fiestas mayores, que en aquella época llegaron a dar mucho dinero a algunos grupos porque hacia el final de la noche siempre ponían a una o dos bandas de rock para animar. Lo que ocurría es que muchas veces los grupos que tocaban no tenían nada que ver entre sí y además el público que te veía tampoco se enteraba de nada.

¿Si tuvieras que comparar la escena independiente actual con el underground de los ochenta que dirías?

Ambas se parecen en algunas cosas pero ahora sucede algo muy interesante. La gente de mi edad, que es la que formaba la escena en los ochenta, es la que hoy en día está en posición de organizar las cosas, de montar salas de conciertos, festivales etc, cosa que lo convierte todo en mucho más ventajoso para las bandas que empiezan hoy en día. Nosotros nos teníamos que enfrentar a tipos a los que la música y los grupos les importaban una mierda. El trato que tenían con uno era horrible. Creo que la gente de mi edad ayuda más a las bandas de lo que nos ayudaron a nosotros los de la generación anterior. Por otra parte, antes era más fácil despuntar porque había menos grupos y se sacaban menos discos, cosa que, obviamente, nos benefició.

Algo muy interesante de Bola y cadena es que hablas sobre todo de la escena barcelonesa de los ochenta (Loquillo, Manolo García, el Casal dels Transformadors) y de cómo los medios de comunicación no tenían oídos más que para lo que saliera de la movida madrileña, que era lo que estaba de moda.

La verdad es que no estábamos muy al tanto de lo que pasaba en la movida madrileña aunque sí es cierto que a veces tenías la sensación de que estando en Madrid las cosas eran más fáciles. De todos modos nunca nos planteamos cambiar de ciudad. Siempre nos hemos sentido muy de aquí.

También aparecen en el libro personajes de la escena Mod que luego destacaron en otros ámbitos como Albert Salmerón o esa enciclopedia de la música pop con patas que es Felipe Fresón.

Una cosa muy interesante de mucha de la gente que sale en el libro – entre las que se encuentran como has dicho Salmerón y Felipe – es que una vez acabó todo no sólo

no desaparecieron del panorama sino que contribuyeron a generar movimiento.

Otra cosa que destacas de esa época es la violencia que se respiraba a veces en el ambiente. En los conciertos había hostias cada dos por tres. Incluso tú llegaste a tirarte al público para partirle la cara a un tipo.

Es cierto que había mucha violencia y mucha tensión en el ambiente, pero no es menos cierto que todo era muy peliculero. Todo el mundo había visto Quadrophenia mil veces por no hablar de los conciertos de los Sex Pistols. La verdad es que había hostias cada dos por tres. Si eras Mod e ibas andando por la calle sabías que tenías varias posibilidades: skins, punks, rockers, cualquiera te podía poner la cara como un mapa. De todos modos, luego te haces mayor, maduras e incluso llegas a hacerte amigo de gente con la que te habías pegado o, como mínimo, te saludas.

Después de Brighton 64 fundasteis primero Brigatones y luego Matamala. Cuéntanos un poco cómo fue con esos proyectos.

Brigatones fue la evolución de Brighton 64. Éramos una mezcla de rumba y de rock que duró muy poco pero que a mí me sigue pareciendo muy interesante. Matamala por su parte llegó a ser un grupo bastante conocido, especialmente en Cataluña. Creo que lo mejor de Matamala son los últimos dos discos.

Como empezasteis a grabar tan pronto en los 90 ya se os podía considerar veteranos de la escena. Como músicos en qué medida os afectó primero la explosión indie y luego la irrupción de la música electrónica.

Cuando llegó la explosión de la música indie ni siquiera nos enteramos. Estábamos fuera de juego. Más tarde nos pusimos las pilas e incluso podría decirse que la última etapa de Matamala perteneció a la escena. Por otra parte, la música electrónica me gusta pero nunca ha llegado a estimularme a nivel creativo.

Si tuvieras que destacar un solo concierto y un solo disco entre todo lo que has hecho con qué te quedarías.

Suena a tópico pero me quedaría con el último que he hecho, que es el de Top Models. Es el disco más compacto y mejor grabado que he firmado. En cuanto al concierto me quedaría con el que hicimos con Matamala en Londres. Era un concurso muy importante y sólo tocamos cinco temas pero con una intensidad impresionante. La sala estaba a rebosar y el público loco. Al final, ganamos el concurso.

AGENDA RECOMANADA

Antes del alboroto festivalero que se está preparando, vamos a contemplar esta escena made in Barna que va floreciendo por todas partes. ¡**SUPER PRIMAVERA!**

1/4/04 - RAEKWON & OL KAINRY

Hip-hop neoyorquino vs rap francés? Que bestia! El estilo shaolin del Wu Tang no ha muerto y Raekwon nos lo va a demostrar con su flow intensamente emocional y sus instrumentales que huelen a Nueva York. 21h00 - Sala Apolo - c/ Nou de la Rambla, 113 - 16e ant. (discoscastello) / 18e taq.

3/4/04 RAVIN BEAUTIES

Road Show featuring live painting, DJing and visuals by: Kid Acne, Young Wasp & Kev Grey (Invisible Spies, Sheffield/UK) + Alejandro Vidal (Patagonica/ Bcn). Para todos los amantes del arte urbano. 23h00 - Clase - c/ Francisco Giner, 6 - entrada freestyle

2-3/4/04 - COMBINADO DE CIRCO

El último combinado circológico de la temporada con Monica Riberi LA trapezista. Y después hay una sesión de música circodélica desde Europa del Este! 22h30 (el 2) - 19h00 (el 3) - Ateneu Popular9Barris - Portlligat s/n - 5e para los adults y 2e para los nens

6/4/04 - SKID ROW + GUESTS

Una de las bandas más antológicas de la escena hard-rock viene a descargar furia en Barcelona. Tal vez un poco pasado de moda para nuestras épocas electro-trasho-rock, pero da igual, Skid Row son colegas de Kiss y eso es auténtico. 21h00 - Sala Bikini - 19e ant. (Fnac, Overstocks) / 21e en taq

8/4/04 - DANGER ADVENTURE (POP, CHICAGO) + LES PHILIPPES (POP, BCN)

En su muy esperado recopilatorio "Independant Chicago", el indestructible sello Fork Series nos presenta un pop psicodélico que respira por sí mismo: Danger Adventure. Junto a los Philippines va a ser una bomba hyper-electrica cargada de armonías y melodías. Me seguís? Super recomendado. 22h - Sidecar - Plaza Real, 5 - 6 euros

NATIVA

ABRIL'04

17/4/04 - CARROTS

Carrots presentan su tercer disco, "All It Takes Is A Little Confidential", que oscila entre el sonido Canterbury de su debut de 1998 y el pop más luminoso de su anterior obra, Entre Kevin Ayers y The Beach Boys, el cuarteto de El Prat se postula como un puntal del indie pop ibérico.

20h30 - La Boite - 8e ant. (Servicaixa, CD Drome, Revólver) / 10e taq

18/4/04 - VERSUS ELECTRONICS

Para ampliar tu ancho de oídos y viajar por terrenos digitales, no hay nada mejor que el Versus Electronics. Progrog: Un Caddie Renverse dans l'Herbe (ooze.bap / dekorder / Bcn) + FIAT600 (erratica UK / Bcn) + Fibra dj (spa.RK / Bcn). Apropiaconismo trans-cultural, folk experimental y cálido, electrónica rugosa y transmutación hip-hop de tintes oscuros... Que guapo..

22h30 - Clase - c/ Francisco Giner - 4e

21/4/04 ANDREA PARKER + HEIDI MORTENSON

Andrea Parker es LA maestra, LA pionera, LA musa del electro-jungle from UK. Cuando las mujeres se ponen detrás de los platos, es otra historia. Sensualidad cañera e incontrolable. Totalmente obligatorio.

00h00 - 05h00 - City Hall Fucked Party - Rambla Catalunya - Gratis hasta una cierta hora....

21/4/04 - THE BELLRAYS + COLLISION

Hace un par de años, los Bellrays aterrizaron en el mapa musical a revolucionar el Maxim Rock N' Soul. Todos los críticos están de acuerdo en decir que ese combo ultra-enfocado es ABSO-LU-TA-MENTE alucinante en directo.

21h00 - Sala Bikini - 15e ant. (Fnac, Overstocks) / 18e en taq.

23/4/04 - BIG FAT JAM

Las mentes y las voces más inquietas del panorama hip-hop de BCN. 3 platos, 2 mixers, 2 micros y 1 mpc para Fatkut, 2D2, Josh, Sara, Noetik, El Chavo, + ... 00h-05h00 - Cube - Av. Paralel - Gratis antes de las 2 con flyer a recoger en Clase.

24/4/04 - BAD MUSIC FESTIVAL - SUENA INDEPENDIENTE

Niños Mutantes (granada) + Heike (l'hospitalet) + Holy Water (vigo)
La Cosa Còsmica (l'hospitalet). Todos somos unos BAD music.junkies!
21:30 h. Salamandra - 5e ant. (deposito legal salamandra) / 7e taq. Gratis socios club bad

29/4/04 DEPOTRONIC //DJ

HAZCASO + DJ CREMALLERA

Los decks van a oler a pop clash punk, italo-disc, synth pop, pop futurista... En fin, ya veis el rollo no? 22h00 - Deposito Legal - c/ Santa Anna 14 - Metro L1 Av. Carrilet.

30/4/04 - II ENCUENTRO GRIOT

El protagonista de la noche será la música africana y eso ocurre tan pocas veces en barna que hay que asaltarlo ya! El cantautor de Guinea Bissau Nino Galissa nos conquistará con versos bellos y enigmáticos. Y para completarlo todo, los portavoces del pueblo estarán de la fiesta: Dança Pantera de Costa Marfil, la música Highlife de Ghana per part de Black Stars, la voz de Fanta Cissoko de Senegal y Eneida Marta de Guinea. Inédito en Barna!
21h00 - Sala Bikini - 15e ant / 17 e en taq.

30/4/04 + 1-2/05 . FESTIVAL INTERNACIONAL DA NOVA ARTE BRASILEIRO

Los experimentadores de los artes brasileiros se unen en La Palomita. Programme: grupos musicales, audiovisuales, fotógrafos, artistas plásticos, danzarines y actuaciones. con Moreno Veloso, DJ Xerxes de Oliveira (drum'n'bass), BNegao (hip hop), DJ Roberio Pitanga, Djiiva. Muuuuuu bem!

La Paloma - quedaros al loro de los posters, allí tendréis toda la info!

30/4/04 - YURI Y SU ORQUESTA DE COSMONAUTAS

Yuri siempre ha querido ser un cosmonauta y con su banda (violi, acordió, contraabaix i cajón), exploran con poesía, la gravedad, la vida, la muerte, el heroísmo, el dadaísmo y el suuuuuuuuuuuurrealismo. Yep! Una poesía que habla de los loops humanos e inhumanos. 22h00 - Ateneu popular9 Barris - 3e

SEGUIMOS ADELANTE, TODO ESO VA A DESPEGAR. YES!

CHARLOTTA LEMAITRA
www.loquo.com/barna4free

SIN ACRITUD

Es inevitable hablar de los acontecimientos extramusicales que hemos vivido desde la última vez que nos leímos, y que han supuesto un hecho más que relevante en nuestra historia como colectivo.

Hemos asistido al patético final de un gobierno que accedió al poder de forma chabacana y garrula desde las tertulias televisivas más horteras y manipuladoras y que ha ido a sucumbir en otra dimensión de su imperio manipulador, la telefonía móvil, verdadera instigadora de una verdadera revolución pacífica que podríamos denominar la revolución de los SMS.

Cualquier revolución que se precie debe tener el objetivo de derrocar un régimen represor o manipulador, e imponer otro que, a priori parece menos malo y el tiempo deberá decidir si es así. Cualquier revolución que se precie, se organiza de forma espontánea, lo que ya en sí es toda una revolución o como mínimo una contradicción. Cualquier revolución que se precie es condenada por la gran mayoría o al menos la niegan como el Pedro de las narices al cristo de turno, aunque ya sabemos lo que acabó montando el dichoso Pedro y los que se apuntaron al carro.

En ésta sin embargo se mezcló de forma no casual la tecnología punta y la tradición más ancestral y podemos decir que se derribó el postulado político a base de móvil y cacerola, que fue al fin y al cabo la única música que se unió a esta revuelta callejera. Porque el mundo de la música una vez más, salvo en contadas excepciones, escondió la cabeza y sacó el culo, que es lo peor que se

puede hacer. Naturalmente de esta forma no hay censura como la sufrida por la extraordinaria propuesta cultural y social que significó y significa el film "Hay motivo", tampoco habrá contratiempos judiciales como los de Almodovar, etc...

Es curiosa esa máxima que yo mismo postulo de "La música no puede cambiar el mundo", pero no deja de ser contradictorio que una base rítmica de cacerolas y demás utensilios caseros y la hortera sinfonía polifónica de millones de móviles consiguieran decirle a unos indeseables "Iros con la música a otra parte".

Fijate tú si ahora que es viejo y está podrido de pasta, le tenemos que dar la razón a Bob Dylan con aquello de los tiempos y los cambios. **JOSÉ LUIS MARTÍN**

PD. SMS: "Fuera soldados de Irak! No a la Guerra!"

TALLERS MUSICALS

TALLERS MUSICALS ÚNICS A LA CIUTAT

– LA PRIMAVERA: L'ÀNSIA D'APRENDRE –

- Iniciació al periodisme musical
- Iniciació al management
- Organització i producció de concerts
- Taller d'història del Blues
- Batucada

Consulta el nou calendari a la web d'Indigestió

ESCENARI GRATUÏT DISPONIBLE

BANC D'PROVES

El Banc de Proves és un escenari obert a tots els grups

Tots els dijous, a les 20 h:
Participació i entrada lliures. Hi participen tots els grups que vinguin a l'hora d'inici amb les seves baquetes i guitarres. Escenari amb *backline* propi que permet que els grups es vagin rellevant àgilment per presentar els seus temes. Podreu sonar amb 4000 vats de so, guanyar taules, conèixer altres músics i passar-ho bé.

Carrer del Foc 128
Tel. 93 422 43 00
info@indigestio.com
www.indigestio.com

Gestiona:

Districte de Sants-Montjuïc

FÒRUM D'INDIGESTIÓ ^{SOBRE} L'ESTAT ^{DE LA MÚSICA} A BARCELONA

PER TERCER ANY consecutiu La Bàscula va ser l'escenari que va acollir el Fòrum d'Indigestió sobre l'Estat de la Música a Barcelona. En aquesta ocasió tant per part del públic com per part dels participants de la taula, transpirava un cert sentiment de satisfacció. Satisfacció pel nombrós públic assistent; satisfacció per la varietat d'anàlisi, disseccions i punts de vista; i satisfacció també per l'exercici de reflexió que significa una trobada d'aquestes característiques.

MARC LLORET

L'esperit crític i l'optimisme moderat podrien ser el resum de les dues línies fonamentals darrera dels discursos de gairebé tots els participants, com ja va passar l'any passat. Però també van coincidir algun d'ells que una de les vies més interessants per buscar alternatives reals pel desenvolupament de la indústria és el diàleg i la comunicació entre els diferents agents que hi participen. Una altra de les diferències més rellevants en relació amb les dues anteriors edicions va ser, sens dubte, la més gran varietat de punts de vista i per tant d'àmbits de reflexió.

Aquest és un breu resum d'algunes de les idees que van apuntar cadascun dels 10 convidats, moderats per Jordi Oliveras, director d'Indigestió, amb l'ajuda de la música en directe de David Crespo, del grup Balago.

JOSÉ ARIAS Dinamitzador musical del Laboratori Musical Les Basses

• Barcelona és una seu important per concerts de grups nacionals i internacionals, compta amb festivals del prestigi i ressò mediàtic com Sónar o Primavera Sound i el públic de la ciutat respon a aquestes propostes de música en directe. • Un bon grapat de productors estrangers decideixen venir a viure a Barcelona per desenvolupar la seva feina i els petits projectes discogràfics es consoliden, malgrat les grans tanquin les seves seus catalanes. • L'absència de polítiques municipals de música amplificada és total, però això no impedeix que la creativitat de les bandes vagi en augment continuament. • És important promoure iniciatives relacionades amb la música que sorgeixen del teixit social de la ciutat. Aquestes petites iniciatives (Minifestival, Hipersons, Fea, 3X4...) estan convertint Barcelona en

una ciutat amb possibilitats de gaudir música en directe de qualitat i són una excel·lent oportunitat pels músics.

LLUÍS CABRERA SÁNCHEZ Co-fundador del Taller de Músics de Barcelona. Còmic diletant

• De sempre, hem volgut recolzar, impulsar i mesclar a artistes de procedències diverses, geogràfiques o estilístiques per trobar vies d'experimentació, desenvolupament, i alhora, incitadores de noves propostes creatives. • No és possible alimentar-se només dels llenguatges musicals que hom domina. Les fonts d'alimentació com més variades, més excitants. Però s'ha de tenir identitat pròpia. • Les trobades i seminaris que organitzem al Taller, sota la premissa de recerca i desenvolupament, estan exempts de tota premeditació per assolir objectius. La creació té lloc en els moments més inesperats, quan no la cerques. • Potser només escoltant músiques diverses i planetàries, a través de la xarxa, dels CD's..., es poden aconseguir els mateixos objectius, però la vivència, el contacte directe, la diversió, la disparitat, el gaudiment de la manduca, les jams de Can Pamplona, no són possibles sense el frec humà. Més que mai hem de reivindicar el concert en directe.

NANDO CRUZ Crític musical d'El Periódico de Catalunya i col.laborador de 'Rockdelux'.

• Fa 10 anys a Espanya i a Catalunya hi havia un accés a la informació tan gran com el que hi ha ara però es publicaven molts menys discos, hi havia molts menys concerts, gairebé no existien festivals i les revistes musicals no eren tantes com les que hi ha ara. • Aquest augment de l'oferta musical tant discogràfica, com de concerts, com de festivals, ha

fet que les ràdios s'hagin partit en dues: la ràdio comercial de tota la vida, i la ràdio alternativa. Sembla que sigui música de països diferents i fins i tot de dècades diferents. I amb la premsa passa el mateix. En el panorama teòricament és immillorable tot i que cal preguntar-se si tota aquesta informació que estem rebent es pot assimilar. Potser hauríem de recuperar la paciència i la tranquil·litat a l'hora d'escoltar els discos, perquè tota aquesta acumulació d'informació que teòricament ens hauria de fer una mica més crítics o ens hauria d'ensenyar a comprendre i a valorar millor la música, se'ns està escapant una mica de les mans.

RAMON FAURA COLL Professor d'història de l'art (UPC).
Artísticament Le petit Ramon.

La situació musical a Barcelona pel que fa als músics és esplèndida. També està molt bé el fet que siguin de tendències diferents, això és salut. I així trobem propostes de tot tipus i totes molt bones. Quant al públic hem passat del "pero que público más tonto tengo" al "Dónde oño está el público". Al gran públic, que aquí és l'única opció per a qui pretén viure de la música, no li interessa la música en ella mateixa. Li interessa en tant que enorme fenomen mediàtic... És un fet: la indústria discogràfica se'n va al garete en dos dies. És inevitable. El fenomen Rock o Pop o com vulguem dir-li, és un fenomen estrictament discogràfic. La sacralització dels autors-interprets de tonadetes més o menys populars i fàcils és un fenomen només comprensible des de l'objecte "Disc". Si el rock és un producte discogràfic, no és cap bestiesa pensar que desapareixerà amb la desaparició de la indústria discogràfica. Els ordinadors tenen molt a dir.

CLARA GARÍ I AGUILERA Professora d'art contemporani, art digital i multimèdia, i de gestió cultural. En l'actualitat, dirigeix l'espai d'art contemporani Nau Còclea de Camallera i és membre del col·lectiu Orquestra del Caos organitzador del Festival Zeppelin d'art sonor al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona.

En els darrers dos anys la programació de música experimental a Catalunya s'ha anat ampliant gràcies a noves propostes a diferents punts de la geografia territorial caracteritzades per un fort caràcter interdisciplinar, pel seu to didàctic i també per un fort component corporatiu. El que s'està cuinant a Barcelona en matèria de música experimental juga un paper molt important en aquestes propostes. També hi ha, però, una pedrera de músics investigadors que va evolucionant a Catalunya i que no es manifesta fins que els individus presenten les seves propostes a Barcelona. Des del territori es refereixen a Barcelona però el viatge invers no existeix encara: des de Barcelona hi ha "oides sordes" a les propostes que es generen fora de la ciutat. Assolir la fluïdesa entre la ciutat i el territori serà possible quan la xarxa de programacions de músiques avançades al territori sigui més forta i estigui més ben consolidada. Col·laborar amb les entitats civils (artistes, associacions etc.) que estan obrint camí en aquest terreny és tasca de les institucions, més concretament de les diputacions i de la Generalitat de Catalunya.

LLUÍS GENDRAU I JULIÀ Editor del Grup Enderrock.
Director del programa Catacrac de Catalunya Ràdio.
Vice-president de l'Associació de Publicacions Periòdiques de Catalunya

El rock català no és una cosa de comarques. Aquesta és una visió centralista de la música i del país. Barcelona actua com a metròpolis, els mitjans de comunicació més importants són a la capital. Si fóssim capaços d'extrapol·lar els centres de decisió a d'altres punts hi veuríem diferent. Barcelona continua sent una ciutat sense una capacitat musical prou potent, hi ha cada cop més programació musical i més concerts internacionals, mentre les infraestructures són mínimes o bàsiques, i les xarxes de comunicació, insuficients. Una de les assignatures pendents és una més gran promoció de la música nacional a la ràdio i la televisió públiques d'aquest país. En aquest país hi ha molt

desconeixement de la música pròpia i els mitjans espanyols que hi ha a Catalunya i els de la resta de l'Estat ignoren sistemàticament el que passa en la música en català. La indústria catalana -menys algunes excepcions- és incapaç de trencar aquests esquemes i exportar la música d'aquest país a la resta de l'Estat i d'Europa. L'aposta de BCN com a epicentre d'una fórmula de fusió entre la música d'arrel i el rock és única i exportable. Fórmula única, que només es pot fer des d'aquí. Cal revisar constantment la nostra història musical, per transcriure-la a la nostra manera.

ENRIC PEDASCOLL Director de K Indústria Cultural.

En el món de la música hi ha dos grans embuts que no ens permeten arribar al públic, que són la promoció i la distribució. Hi ha una gran saturació d'oferta que no es pot pair, no hi ha canals per arribar al públic, que és el que un creador busca. Estem vivint en un moment complicat en el qual prima la qüestió econòmica per sobre d'altres, però paradoxalment estem vivint en un món que ens permet editar fàcilment. El poder de les grans corporacions multinacionals és molt gran i ens porta cap a un dirigisme musical, perquè darrera de les grans companyies hi ha gent que es preocupa de si la borsa puja o baixa i en el món dels concerts i de les sales les grans corporacions cerveseres i les marques d'alcohol hi són molt presents. A nivell comercial la petita botiga prescriptora desapareix i ens trobem amb grans hipermercats que ens ofereixen els títols que surten a les llistes. Al gran mercat no li interessa tot el que no pugui arribar a un públic massiu. Interessa aquest fast food musical, el consum impulsiu, passar full al hit ràpid. El més important per ajudar i potenciar el mercat i obrir noves vies tant comercials com de promoció, és el diàleg entre els diferents sectors que participem en aquest món.

ORIOL ROCA I CANO Productor del Festival de Documentals Musicals In-Edit. / Manager de Xerramequ Tiquis Miquis i Rumberus

La manca de comunicació que hi ha entre els diferents protagonistes de l'escena musical, és a dir entre artistes, discogràfiques, editorials, premsa, representants i institucions públiques és un dels principals problemes. Hi ha un cert desconeixement de les activitats que cadascun d'aquests agents du a terme. Això genera una falta d'informació del que cadascú pot oferir als altres, com a mitjans o camins de desenvolupament dels seus projectes, i tot plegat desemboca en una actitud victimista. 2 exemples significatius: 1/ queixes dels artistes per la manca d'ajuts públics i queixa d'algunes institucions que les seves propostes es queden desertes de peticions i diners per repartir. 2/ queixes dels departaments de promoció de les discogràfiques per la manca de disposició dels artistes a col·laborar amb la promo, quant moltes discogràfiques mai no s'han preocupat per conèixer l'artista més enllà d'un full de promo.

CARLES SALA I MARZAL Director de l'Àrea de Difusió i Promoció de la Música de l'Ajuntament de Barcelona.

El moment creatiu de Barcelona, tota l'àrea metropolitana, és creatiu variat, de qualitat i excitant. Segurament, la causa de que això sigui així no és estrictament de les políti-

ques culturals dutes a terme per totes les administracions. Assistim a moviments que estan heretant l'actitud del pop-rock, tot i conservar unes arrels, com puguin ser 08001, Ojos de Brujo o Dusminguet, i això està donant lloc a aquest pop global. Les administracions tenen els reptes de no atribuir-se l'èxit de la situació actual sinó treballar-hi per que això no quedi en un seguit de grups que han sorgit, han triomfat i que d'aquí uns anys passaran a la història: s'ha de buscar que aquest moviment es retroalimentí. El repte és fer polítiques amb els músics i amb el sector. Hem de canviar algunes actituds, com la idea de viure de la música. Hi ha gent que ha vingut de fora i que ens està ensenyant que no ens hem de plantejar si hem de viure de la música o no, sinó que hem de viure amb la música. Tenim un punt de vista molt occidental. Compay Segundo no s'hagués plantejat mai si havia de viure de la música, però ell no hagués viscut sense música. Son coses per reflexionar.

FRANCESC VAZ GARCIA Director executiu de la revista Rockdelux. Direcció artística Primavera Sound

La música acaba sorgint al marge de quin és el posicionament de les administracions públiques, però incideix molt en el seu desenvolupament. Les polítiques de l'Ajuntament de Barcelona relacionades amb la música són discriminatòries, si les comparem amb els recursos que s'assignen des de l'Ajuntament a altres àmbits com podria ser el teatre. Aquest tracte discriminatòri incideix en la música que es fa aquí, perquè si s'aconseguiessin més recursos es podria ajudar en moltes coses en les que ara anem molt coixos: locals d'assaig, ajuts a la indústria discogràfica de Barcelona, ajuts a innovacions musicals, a projectes etc. Si volem que la música que es fa aquí pugui ser sostenible, es necessita directament l'ajuda de les administracions públiques.

Breu contracrònica

10 persones. 5 minuts per persona. Temps suficient per alguns, brevíssim per altres. En qualsevol cas, temps concedit als 10 ponents de la taula per fer un esforç de síntesi, clarividència, reflexió i retòrica i acabar donant una visió personal responnent a la gran pregunta: com veus això de la música a la ciutat. Alguns, acostumats a parlar en públic se'n surten d'allò més bé. D'altres posen a prova el seu pànic escènic i els seus nervis. La música avisa quan s'acaben els 5 minuts i els que no han calculat bé el temps reaccionen de diverses maneres: callen automàticament, somriuen i deixen que la música continuï; intenten acabar ràpidament el que els queda per dir i pugen el to de veu; intenten posar la guinda al seu speech per no quedar-se a mitges però acaben desconcentrant-se amb la música. Sens dubte, curiosos. En acabar l'acte, alguns d'ells comenten en petit comitè les coses que no han gosat o que no han recordat dir. Surten nous debats i s'obren línies de discussió. Un hauria fet el possible per enregistrar totes les converses que es duïen a terme i obtenir el permís per fer-les públiques.

VOLS DIR-HI LA TEVA?

A www.indigestio.com podràs trobar les intervencions completes. També podràs intervenir i opinar en el Fòrum virtual.

CHE SUDAKA

Salamandra, L'Hospitalet de Llobregat
Dijous 26/2/04

Che Sudaka es va formar al gener de 2002 a la plaça del Tripi (George Orwell) al barri gòtic de Barcelona. Van començar Leo, Herman, i Ismael. El primer concert va ser en versió Sound-system, format ideal per formacions sense recursos econòmics, i inestables pel que fa al número de components, i també a la mescla d'estils (hip hop, dub, dancehall, raga, rumba, ...) Segons ells mateixos "la idea era fer una banda oberta". La llum apareix per Che Sudaka, quan "un personatge" es treu de la màniga un disc recopilatori de bandes de carrer de Bcn: "La Colifata", on apareixen amb "Sin Papeles" versionant "Englishman in New York" d'Sting. Aquest és el passat d'aquesta banda, el present el vam veure el 26 de febrer, a Salamandra. Che Sudaka ha madurat de cop. Ha passat de ser un trio més o menys inestable amb un so senzill, a ser un tros de banda que presentava el seu nou CD, produït per Gambeat (ex-baixista de Manu Chao).

La nit de Che Sudaka, va ser llarga, dividida en tres parts:

Concert de Che Sudaka: Set tios a l'escenari, sense parar de ballar, cridar, tocar i cantar, això des del minut 0 a l'últim. A destacar, a la banda, els teclats de Sergio Morales (Sinaca), que li donaven un punt de frescor i duresa: en un grup en principi un pèl l'encotillada, normal, si pensem que era el bateig en directe de les cançons del nou disc. Molta força i energia, a l'escenari. Musicalment: pachanga, (barreja a ritme vertiginós de rumba, reggae,

punk, rock, ska...). Che Sudaka, no seria el que és, sense la mà de Gambeat, qui ha imprès al grup un esperit de lluita; on cada instant, cada frase o cada cançó, són l'última, i buscant, parlant, i provocant al públic se'l fiquen a la butxaca en temps record. Sembla com si estigués tot preparat, ... La línia d'influències és llarga: Mano Negra, Fermin Muguruza, Manu Chao, Zebda, Asian Dub Foundation, ... Les lletres, multilingües: castellà, català, euskera, francès, ... i políticament incorrectes, molt en la línia de la situació política actual. En resum el concert va ser intens, entre-gat, ballable... una autèntica festa.

Acústic?: Un cop finalitzat el concert, així com empalmat, va sorgir, un grup aparentment improvisat, o que era un altre grup, vaga, no sé ben bé. Més del mateix, en versió acústica. Innecessari, el públic no sabia si continuava el concert, si eren bisos... va ser un pas enrera, ja que va baixar el llistó, de com l'havien deixat amb Che Sudaka al complert.

Che Sudaka Sound-system: "No se vayan todavía, aún hay más" això és el que deia en Superraton per la tv, volia dir que seguien les sèries de dibuixos animats. En el cas del concert, significa que la festa no acabava, sinó que apareixien nous personatges a l'escenari, dj Gambeat, els mateixos cantants de Che Sudaka, i com a "artista convidat" un dels cantants de Cheb Balowsky... Més hip hop, breakbeat, drum&bass, raga, pachanga, ... Aquest és el circ de Che Sudaka Sound System, la millor opció per una nit interminable de festa. www.chesudaka.es.mn **CARLES LLÀCER**

FANG

Sala Bikini, Barcelona
10/03/04

"No es bueno que el artista madure" comentaba la cantante mientras dedicaba "Milk and time" a los artistas presentes en la sala. Quizás esa es una de las razones por las que Fang han evolucionado como lo han hecho en su último disco "Dos vidas". El inconformismo, las inquietudes (y algún que otro error informático) los han empujado a explorar unas sonoridades más mediterráneas sin perder ese halo oscuro que los ha rodeado desde el lanzamiento de "My weak point" en 1997.

Ante una entrada bastante aceptable el dueto de Banyoles se presentaron en la sala Bikini transformados en un grupo a la vieja usanza: Ferran García a la guitarra y teclados, Mariona Aupí a la voz, guitarra, bajista y batería (excepcional por cierto). Sin prisas, dando más importancia a la calidad de los temas que al espectáculo, fueron presentando la trayectoria que les ha llevado a ser un pequeño grupo de culto. Y es que temas como "Agua y sal" o "Campo de naranjos" distan mucho musicalmente de cómo sonaron los clásicos "Land of sins", "Spring" o "My black dress". Ese aire bohemio con toques italianos y franceses de sus últimas composiciones se enfrentaba a la crudeza de sus primeros temas. Y por encima de esa lucha, la voz omnipresente y inhumana de Mariona. Definitivamente estamos ante una de las bandas con más personalidad, una de las mejores voces del país y,

aunque temas como "The wind" puedan recordar a PJ Harvey, cuesta encontrar actualmente propuestas tan auténticas como la de Fang.

El grupo además obsequió a un público hipnotizado por la magia de su directo (y el excelente sonido de la sala) con una versión un poco desangelada del "Close to me" de The Cure, para acabar varios bisos (necesarios) más tarde con la nana, como ellos mismos la definieron, "Tongues". T + F **JOAN ALAMO**

COSTO RICO

Sala Bikini, Barcelona
27/2/04

Costo Rico va presentar el seu nou disc "El patio", publicat per Ventilador Music, a un Bikini ple d'amics, familiars, convidats... i com no un gran nombre d'incondicionals. La perplexitat d'alguns per haver-se de desplaçar a la zona alta es va convertir en satisfacció quan comença el concert... i és que la sala havia renovat el sistema de so, si abans ja sonava quasi perfecte, aquell dia faltaven adjectius... 120° de pressió atordidora i definició constant a tots els punts de la sala (m'ho va dir el tècnic, un vell conegut). No hi ha res com un parell de rumbes per posar en moviment el públic i tot seguit connectar-ho amb uns temes de reggae amb una molt bona base de percussió i un so bastant compacte. Se succeïren "classics" i temes del nou disc, salsa, ska, samba, rumba amb un estil bastant definit, però sense arriscar-se massa. Arribà com no "er Jit", Gitana, i va destapar una ona d'energia, barreja de joia i malenconia, entre un públic ja completament

entregat, com només ho pot fer una cançó moltes vegades cantada a altes hores de la nit, entre abraçades i cerveses... "Esa Gente!!!" (una de les frases de la nit).

La "sorpresa" de la nit va provocar ovacions i va fer vibrar un públic que conscient o inconscientment es va deixar portar per la força, presència a escena i veu de Jacint (cantant de Cheb Balowsky i amic de la formació), convidat especial per l'ocasió. Van arribar els bisos que es convertiren en "trisos" i "quatriscos"... i és que com es va dir durant la nit, fins i tot hi havia algunes iaies de membres de la banda aplaudint com a "groupies" adolescents. Una segona aparició de Jacint, i el comentari final del grup: "ens pensàvem que avui seria el primer concert on no repetiríem cap cançó, però no ha pogut ser..." Comentari d'una persona del públic a un company seu: "Abans en repetien tres o quatre, avui només una (l'altra frase de la nit)".

De ben segur que aquest estiu arrasaran a les festes majors... i no ho dic en to irònic sinó paradoxal. T **EDUARD BOSOM** F **DANI NIL**

LUNA COHEN

Can Feliu del Cantó, Cerdanyola del Vallès
18/03/04

La cantant brasilera Luna Cohen (veu), acompanyada de Moacir Bedé (guitarra) i de Quim Garcia (saxo alt), van oferir un alegre (com el títol) concert de bossa nova i samba, no pas de jazz, com apareixia als cartells de l'esdeveniment.

En aquesta ocasió, Cerdanyola s'omplí d'aquest sensual ritme brasiler, demostrant així que en aquesta ciutat vallesana no sols hi ha blues, gènere pel qual és sobradament coneguda arreu.

Passant a comentar el concert, cal dir que aquest es dividí en dues parts, i en el mateix tots els allí presents (unes cinquanta persones) vàrem gaudir de la riquesa de matissos de la veu de Luna, de la digitació adient de Moacir i de la solidesa interpretativa de Quim.

El repertori fou de versions de Tom Jobim (bàsic), Cartola, Joao Bosco i Vinicius. I les peces que més destacaria jo foren: "Foto-

grafia", "O morro nao tem vez", "Se vóce jurar" i "Alvorada" i "O sol nascera" (les dues darreres de Cartola).

Sens dubte, quasi hora i mitja de cal·lidesa sonora que no feu oblidar que aquest concert havia d'haver tingut lloc tot just una setmana abans, si bé els fets de Madrid obligaren a ajornar-lo, a la qual cosa es referí Luna entre la segona i la tercera peça del concert, per tal de recordar-nos a tots que hem de posar més de la nostra part per a contribuir a fer del nostre un món millor, amb el rerafons de la imatge que reflectia el vidre de la finestra del local que donava al carrer Sant Ramon, amb un semàfor en vermell com volent indicar que cal aturar ja tot aquest desori.

Finalment, recordar a sales de concerts i programadors catalans que val la pena tenir en compte aquesta artista i la seva banda, doncs omplen un buit musical quant a estil, i ho fan d'una manera tant agradable que convido a tothom, des d'aquestes línies, a comprovar-ho, i gaudir-ne. **JOSEP ROCA PALAU, "BLUESY"**

IX MINIFESTIVAL DE MÚSICA INDEPENDENT DE BCN

L'Auditori Les Bases, Barcelona
Mes de febrer

El mes de febrer ha estat sinònim de música independent des de l'any 1995 que se celebra el Minifestival de música independent de Barcelona. Cada any va agafant més embranzida i, seguint amb la mateixa filosofia i il·lusió, aposta per noves bandes, tant de les nostres contrades com foranies, i no només regint-se pels grups de "moda" sinó per la qualitat artística i afinitats musicals dels organitzadors.

La 9ª edició del Minifestival va arrencar el dissabte 7 amb la festa de presentació, a l'Auditori Les Bases, de Barcelona, amb l'actuació de quatre grups residents a la ciutat, **PETER LOVEDAY**, **ONE OF THEM**, **MOE** i **THE CUSTOMERS**, amb una resposta de públic receptiu i força nombrosos que es va quedar fins al final de festa amb els **DJ. DIAS DE RUBIAS**. El mini va seguir amb uns acústics a la Fnac de Diagonal Mar, els divendres 13 i 20, amb Peter Loveday, Zveroff i The Customers. La següent parada va ser a final de mes. El dia 27 es van escalfar motors amb la jornada pre-festival. Va començar amb els vídeos musicals de Bad Music, seguit per les actuacions de **CRIA**, projecte poètic musical des de València, **ZVEROFF**, cantautor roquer, aquest cop amb banda, i **TRASTO**, pop amb tocs instrumentals. Aquestes dues darreres formacions són de la nostra ciutat. La nit va anar a bon ritme, però hi va haver un impasse d'espera a causa d'unes proves de so fora d'hora que van deslluir l'aconteixement i on el públic va haver de patir l'espera de l'actuació de Zveroff.

El gran dia esperat va arribar. El dissabte 28 el mini va pitjar el gas fins al fons per poder veure i escoltar les onze bandes programades, amant per l'exposició Plastik del col·lectiu fotogràfic Subgrup, i les parades de fancins i de discogràfiques.

L'encarregat d'obrir la sessió, acte força complicat, va ser **RODDY HARD**, teclista dels Trash Can Sinatra, amb una actuació excel·lent, que va demostrar que també sap estar sol dalt d'un escenari, ja sigui amb una guitarra o amb les mans en les teclades d'un piano, i tenir al públic pendent. Els segons van ser **THE LINN YOUKI PROJECT**, barcelonins que van mostrar que amb la secció de ritmes, baixos, caixes i samplers surt un projecte ben bo i amb

unes projeccions al darrera ben animades. El tercer va ser l'holandès **RICK TREFFERS**, de Mist, aquest cop en solitari, mostrant el seu costat més intimista i minimalista. Els quarts en actuar van ser **LOS GLOSTERS**. Els tarragonins van presentar els seus temes d'aire retro yeye i van animar a un públic que va acceptar aquesta proposta diferent, i potser frívola, de la resta de grups del cartell. **BIRD** va ser una de les actuacions que va encandilar el públic, i és que el projecte de Janie Price va tenir una posada en escena a l'alçada de la seva veu encantadora. Els sisens van ser els **THE WINNERS**, aquests madrilenys van aportar el toc més sixties de la nit, amb melodies pop que no es van fer monòtones. El torn va arribar pels barcelonins **GLISSANDO**, amb una actuació de bon nivell artístic, on les guitarres i els sons potents es combinaven amb la veu més sossegada, de la seva cantant sense perdre l'equilibri. El trio londinenc **THE CLIENTELE** amb una música melòdica i ambiental i lletres poètiques van ser els vuitens en pujar a l'escenari. Un altre trio els van seguir, també des de Londres, els **KLANG**, actuació que desitjava des de feia mesos i on es va poder gaudir de les seves cançons de sons afterpunk, música experimental i una Donna Matthews (ex-guitarrista d'Elàstica) i els seus "sequaces" que van demostrar la seva honestat i qualitat per sobre de tot. El final de la festa estava ja a prop però encara havien de tocar els esperats **FINE!**, que feia més d'un any que no veïem en directe i que venien a presentar el seu segon treball. Amb les bateries plenes, van demostrar la seva elegància pop amb tocs jazzys, i, per finalitzar la ronda de concerts, ni més ni menys que **THE TRASH CAN SINATRAS**. Els de Glasgow van sortir a l'escenari per primer cop a Barcelona on van mostrar el seu costat indie-pop, amb una actuació digna d'esperar. La festa va acabar amb els **DJ'S ALTEREGO SOUNDSYSTEM** tancant una jornada musical molt positiva tant per part d'un públic curiós, amb ganes de disfrutar i obert a conèixer propostes noves, com per part de les bandes, predisposades a actuar una mitjana de mitja hora i fer que les actuacions es succeïssin de manera dinàmica. Només afegir que el Mini està en bon estat i que potser el seu nom comença a ser una mica modest, ja que l'any vinent complirà 10 anys. T **AMÀLIA MENÉNDEZ** F **MARTA QUERALT**

THE LINN YOUKI PROJECT

THE WINNERS

THE CLIENTELE

GLISSANDO

KLANG

C

L'espai

L'Espai de Dansa i Música
de la Generalitat de Catalunya
Travessera de Gràcia, 63 08021 Barcelona

Telèfon d'informació 93 241 68 10
<http://cultura.gencat.net/ressons>
A/e: espai.cultura@gencat.net

ABRIL >

16 MANECAS COSTA

17/18 LA BUENA VIDA

24 MARIONA SAGARRA

25 JOSEP THIÓ

09 WHISKYN'S

13 MÖONDO

14 MIQUEL GIL

15 OSKORRI

16 IVÓ I NIL JORDÀ

MAIG >

01 THALWEG

02 BALAGO

06 SIDONIE

07 LUAR NA LUBRE

08 LLUÍS MIQUEL

I PACO MUÑOZ

JUNY >

09 MÁRTIRES DEL COMPÁS

10/11 MARTIRIO

12 PAU RIBA

I DE MORTIMERS

13 BENAVENT

-DI GERALDO-PARDO

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

VENDA D'ENTRADES
ServiCaixa
902 33 22 11
servicaixa.com

012 atenció ciutadana

CUBE THE SKIN I LIVED

Cydonia Records
The skin I lived es un abnegado descenso a los infiernos de Cube en forma de siete esquizofrénicos y desesperantes temas de post-metal fruto de las mentes de algunos miembros de All III (voz y guitarra), Abraxas (bajo), Unabomber (batería) y Uziel (guitarra). Una banda sonora potente (quizás no de "Pi" de Darren Aronofsky como ellos pretendieron en el Winterfest de Cydonia) que te envuelve y que, sin llegar a la contendencia de Isis o Neurosis, hacen planear al cantante en su caída sin que éste parezca hacer nada por evitarlo, como si no le importara. Y es que quizás la única pega que le encuentro es la manera de cantar de Marc, al que quizás le haría falta alguna salida de tono para darle un poco más de crudeza al asunto. Por lo demás, una presentación fabulosa, una duración correcta que no hace pesado el disco y ese punto exacto que consigue que una música extrema te reconforte.

JOAN ALAMO

DELOREAN DELOREAN

Bcore Disc
 Toda una lección magistral de cómo sonar modernos sin ser pedantes es lo que nos ofrecen Delorean en este segundo disco (el primero con Bcore), ja ver si aprenden algunos! A medio camino del punk oscuro, la new wave de principios de los 80 (sobre todo The Cure) y grupos de pop-rock bailable como Radio 4 o The Rapture es por donde se mueven estos cuatro chavales de la sufería Zarautz (Guipúzcoa). Un buen día decidieron ir a grabar bajo la producción de Santi García a Sant Feliu de Guixols (seguramente debido a que dos de sus miembros, Unai y Ekhi, residen actualmente en Barcelona) y el resultado fue este disco lleno de temas que harían moverse al más escéptico. "The wish-bones", "The traps" y "NYC-Gaps" (por no nombrar casi todos los temas) han pasado directamente a mi lista personal

de éxitos bailables. Es una verdadera lástima que el disco no dure más... Pero ya se sabe, lo bueno si breve dos veces bueno.

JOAN ALAMO

INADAPTATS / 2003 S.O.S.

Bullanga Records

Document impecable i històric el que ha editat la banda més combativa dels darrers temps a Catalunya. Superant-se en la qualitat de cada lliurament, i des de l'autoedició i a través de la seva discogràfica, els de Vilafranca del Penedès mostren aquí un resum més que complet dels més de deu anys d'història que ja tenen.

D'una banda, un DVD on els cinc components, Alex, Bull, Thrashoo, Xuta i Cholbi, més alguns amics propers, expliquen el passat, present i futur d'aquest col·lectiu polític-musical contra-informatiu. A més, també s'inclouen més d'una desena de clips, on comprovar la realitat de la seva proposta. I, si el DVD ja és interessant, el CD conté cinc temes sense desaprofitament. Tres versions de clàssics, els pioners L'Odi Social, els imperibles La Banda Traperera del Rio i l'immortal Bob Marley, més una auto versió de *Violación de Derechos* del seu primer disc, però en català, i una altra en euskera del tema que va representar la campanya estudiantil basca. Et podrà agradar la seva música o no, podràs estar d'acord amb les seves idees o no, però ningú els pot negar que han treballat dur per a demostrar que des de l'autogestió es pot arribar molt lluny. Les utopies estan per a aconseguir-les. Anim i que no pari la lluita!

MIGUEL AMORÓS

MAZONI 7 SONGS FOR A SLEEPLESS NIGHT

Bankrobber

Mazoni és el nom del projecte individual de Jaume Pla, que ens presenta *7 songs for a sleepless night*, una col·lecció d'inspirades cançons que aborden sentiments com la soledat i la tristesa. El disc s'obre amb "Ocean" un tema d'ambientació gèlida. "On Sundays" continua l'exploració interior i la introspecció sonora de tonalitats grises. "In a coma" comença amb la delicadesa d'un piano i acaba immers en una tímida espiral de distorsió. Magnetisme. "Golden Cage" indaga altres territoris més lluminosos i fins i tot optimistes, malgrat l'a-

marga sensació de derrotisme que resideix en l'esperit de les cançons. Jaume Pla torna a demostrar la seva habilitat innata per crear melodies efectives, plasmades en un disc lúgubrid, que no pessimista, amb un resultat notable: equilibri, força i immediatesa fruit de la improvisació del procés d'enregistrament a altes hores de la matinal en un estudi domèstic. Les lletres de les cançons –en anglès– s'aboquen en uns textos escapistes on planeja l'ombra de la desesperació.

7 songs for a sleepless night és un treball d'estudi amb una paleta de referents clàssics i moderns, la millor tradició del pop adaptada als temps que corren i tímides incursions a la indietrònica. Les harmonies vocals i els arranjaments puntuals de corda i de vent completen un disc ric en detalls. Pop rock preciosista amb un posat malenconiós que rep influències diverses com ara Brian Wilson, Bob Dylan o fins i tot d'alguns dels seus contemporanis.

www.bankrobber.net TONI RUBIES

NUEVA VULCANO PRINCIPAL PRIMERA

B-Core

Nueva Vulcano: Albert Guàrdia, Wences Aparicio, i Artur Estrada. Trio que recull la poderosa herència d'Aina i Shanty Rd. (al cel sigui!). Ens trobem amb un grup amb un so compacte, rock, lletres fosques, en castellà! Ja era hora que sortís un grup que no tingués por a comunicar de tu a tu. Principal Primera, és un disc fet a St. Feliu de Guixols (Bressol del hardcore català) com a casa; com la rajola-mosaic (portada del CD) de centenars de pisos de l'eixample de Barcelona; fresc, però autèntic en els seus sentiments. Sembla que la família "B-Core", comença a obrir-se, de dins cap a fora. Ja està bé de calcar amb qualitat, els grups estrangers influents (Fugazzi, Hüsker Dü,...). A què sona Nueva Vulcano? A *Síndrome de Estocolmo* el peculiar segon terme en que queda la veu (volum, efectes distorsionadors,...) recorda a Los Planetas. A *Quiromancia*, hi ha un pur exercici de rítmica trencada i continguda. A *El día de la Luna*, trobem una crítica a la conquesta de l'espai en contraposició a la realitat quotidiana. A *Rima disonante*, una cançó de desamor, minimal amb guitarra i

veu; a *Urgencias*, sonoritat similar a Placebo, i a *Dinamita*, rugositat indie dels esperats Pixies. Em quedo amb *Segundas residencias*, la darrera cançó; que recorda als mítics Tortoise, on els hi dona l'autèntic punt d'originalitat, seria un bon punt d'anclatge per als futurs directes o per al següent disc? www.bcoredisc.com CARLES LLÁCER

PAU TORRES MY WRONG MOOD

Testing Ground, 2004

Tras la edició del mini-cd "Songs for Nula", un artefacte sonor on donde exploraba las posibilidades de la fusión entre electrónica y jazz, el músico catalán Pau Torres ve publicado su nuevo álbum de la mano de la plataforma discográfica Testing Ground. En "My wrong mood" el polifacético Pau Torres sienta las bases de su discurso partiendo de la improvisación, entre la música electrónica y el freejazz. Profundamente descriptivo de ambientes, "My wrong mood" desemboca en una propuesta de marcado corte experimental, llegando a adentrarse peligrosamente en terrenos más bien poco transitados dentro de la música avanzada. La principal diferencia con respecto a otros proyectos situados en coordenadas similares estriba en su original planteamiento: la aportación de instrumentación orgánica y digital, y la superposición de capas y texturas sonoras con la ayuda de auténticos especialistas en la materia. Pau Torres, artista acostumbrado a manipular frecuencias y ondas sonoras, samplear ruidos ambientales y remezclar bandas sonoras de dibujos animados, sale airoso del experimento al afrontar las composiciones valiéndose de la aportación de diversos elementos.

La inestimable contribución de un cadie reverse dans l'herbe (samplers), Gonzal Acosta (gira-discos, guitarra eléctrica y piano), Agustí Martínez (Saxo alto, clarinete, flautas y piano preparado) junto a la aportación del trompetista Francesc Vives, reflejan la diversidad de influencias y la riqueza instrumental, que aportan al conjunto la dosis necesaria de equilibrio para recrear ambientes líquidos (Untitled), o generar ambientes de pesadilla (Nouvelle Cuisine, Underground Coffe...) que se alternan con momentos más

apacibles (Lot Old Radio, Shower dog) y proyectan imágenes mentales de distinta naturaleza, llegando a someter al oyente a un desconcertante ejercicio de experimentación electroacústica. Estilo propio y riesgo incondicional. TONI RUBIES

TUESDAY AFTERNOON THE END OF WESTERN CIVILIZATION

WESTERN CIVILIZATION

Weithrecordings

En aquests temps que ens ha tocat viure, on la malenconia, el neguit, i fins i tot la tristesa s'emporten bona part de la raó de ser de moltes composicions musicals, és reconfortant escoltar un nou disc que ens porta un raig de llum i d'alegria. Tot i que els barcelonins Tuesday Afternoon posen l'accent en la fi de la civilització occidental –que certament sembla cada vegada més propera–, el seu segon disc respira optimisme i frescor. Si el grup s'ha fet un nom gràcies als seus directes, el nou treball ens comença a donar perspectiva del que pot arribar a fer. D'entrada "The End of Western Civilization" és un disc que podríem anomenar de càrrega de profunditat. Quan el llances contra les teves oïdes potser passa una mica desapercbut, però a la vegada que va assolint metres de profunditat, que es torna a escoltar, els detalls comencen a sortir i a clavar-se a la retina auditiva.

Escoltar el recent treball de Tuesday Afternoon no s'ha de plantejar com la trobada d'un grup innovador, moderníssim, que aporta un so mai sentit fins al moment. No. Els barcelonins fan un viatge pel pop i pel rock de tall clàssic, s'apropen a ritmes i sons al més pur estil americà, i fins i tot s'atreveixen a jugar amb el record *dylanià* amb "How High How Low". Però aquest trajecte, d'uns trenta minuts de durada, que es fa curt, travessa composicions molt ben construïdes, senzilles –que no simples– i amb molt bon equilibri rítmic i melòdic. Cançons com "My friend" on s'incorpora la veu de Maria Benassar i un acollidor violoncel, ens donen una idea de la trajectòria que podria assolir la banda d'ara endavant. La civilització occidental pot acabar, però Tuesday Afternoon encara té temps per sobreviure. I, a més a més, van i creen el seu propi segell Weight Recordings, honorant a The Band. ANTONIO ALVAREZ

Club Nativa és l'espai on trobareu reflectida, a tots els números, una llista d'organitzacions amb qui compartim una voluntat similar de potenciar la música en el nostre entorn. No es tracta doncs d'un espai més de publicitat sinó d'una petita guia que et pot ajudar a conèixer i triar en un entorn organitzatiu on, a vegades, és difícil orientar-se. Si la revista t'interessa, és possible que també et resultin interessants els nostres amics.

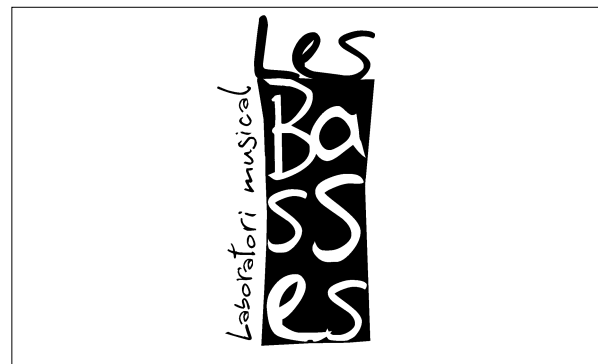
CENTRE GARCILASO / Espai Musical. T 93 243 17 17

BOCA NORD / Espai jove. T 93 429 91 41

HACE COLOR / Management. T 93 441 03 65. www.hacecolor.com

LES BASSES / Espai Musical. T 93 407 29 27

TALLER DE MÚSICS / Escola de Música. T 93 329 56 67. www.tallerdemusics.com

LA BASCULA / Espai Musical. T 93 422 43 00

C

CIRCUIT CATALÀ DE SALES

Estrella Damm
★))) ALIVE

SANPEDRO

ABRIL	02 CLAP MATARÓ	09 LA TORANESA TORÀ	16 LA CAPSA EL PRAT DE LLOBREGAT	23 EL SIELU MANRESA
	03 ZERO TARRAGONA	10 SALA AMBBAR SANT JOAN DESPÍ	17 LA MIRONA SALT	24 LA PALMA REUS
	04 PREMIER STA. PERPÈTUA DE MOGODA	15 ACME Cerdanyola del Vallès	22 RIVER CAFÉ LLEIDA	30 SALAMANDRA L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

DANIEL HIGIÉNICO

MAIG	01 ZERO MATARÓ	08 LA MIRONA SALT	16 PREMIER STA. PERPÈTUA DE MOGODA	27 ACME Cerdanyola del Vallès
	06 RIVER CAFÉ LLEIDA	14 EL SIELU MANRESA	21 LA CAPSA EL PRAT DE LLOBREGAT	28 CLAP MATARÓ
	07 SALAMANDRA L'HOSPITALET DE LLOBREGAT	15 LA TORANESA TORÀ	22 SALA AMBBAR SANT JOAN DESPÍ	29 LA PALMA REUS

EL PAYO MALO

MAIG	07 ZERO TARRAGONA	21 LA PALMA REUS	06 PREMIER STA. PERPÈTUA DE MOGODA	17 ACME Cerdanyola del Vallès
	08 SALA AMBBAR SANT JOAN DESPÍ	JUNY	11 LA CAPSA EL PRAT DE LLOBREGAT	18 EL SIELU MANRESA
	14 ZERO MATARÓ		04 FAKTORIA D'ARTS TERRASSA	26 SALAMANDRA L'HOSPITALET DE LLOBREGAT
20 RIVER CAFÉ LLEIDA	05 LA TORANESA TORÀ	12 LA MIRONA SALT		

DE DÍPTIC COMUNICACIÓ

<http://cultura.gencat.net/ressons>

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

012 atenció ciutadana
0,05 Euros cada 3 minuts o fracció

AIE
ARTISTAS INTERPRETES O EJECUTANTES
SOCIEDAD DE GESTION DE ESPAÑA

ACTIVISTES

JORDI URPÍ

MIGUEL AMORÓS

Desde el verano de 1999 es el director de **Batonga!**, la revista de referencia en nuestro país dentro de la escena de las músicas del mundo que, justamente este mes, edita su número ¡50!. En este proyecto ha depositado toda la experiencia que ha ido acumulando desde que en 1993 iniciara su camino en el mundo de la prensa musical.

Sus textos se han podido leer tanto en publicaciones especializadas (Voice, Rock & Clàssic, Ajoblanco, Amadeus, Tierra, Songlines) como en revistas de otros ámbitos (Integral, CuerpoMente, Viajes National Geographic, Altair, Península, Dialogal), siempre involucrado en la difusión de las músicas del mundo. También ha colaborado en catálogos de festivales (EtnoSur, Festival Internacional de Música y Danza de Granada) y tuvo su etapa radiofónica (Ràdio Gràcia, Catalunya Ràdio). En lo personal es discreto pero firme en sus convicciones. No es de los que les gusta resaltar en las reuniones pero es un gran profesional, y trabajador como la copa de un pino, y si muchos se fijaran en él, el periodismo musical ganaría muchos enteros.

Cuéntanos un poco cómo han ido evolucionado tus gustos musicales.

Desde pequeño he estado rodeado de músicas variadas, pues a mis padres les gustaba escuchar muchos estilos diferentes: Serrat, Abba, temas cubanos, Glen Miller, The Beatles, zarzuela... Luego llegó la etapa del instituto y me encontré con unos compañeros que me ayudaron a entrar en contacto con los clásicos de los años setenta: Led Zeppelin, Lou Reed, The Kinks, Neil Young... Al terminar el instituto, y para mantener cierto contacto con esos buenos amigos, decidimos montar un grupo en el que yo tocaba la batería y que duró seis o siete años. Fue en 1993, con la banda todavía funcionando, cuando empecé a escribir, un poco por casualidad, en la revista Integral. En un momento determinado (cuando empecé a descubrir la enorme variedad de ritmos africanos, centroeuropeos y asiáticos; los latinoamericanos ya los conocía un poco) mis gustos musicales se ampliaron muchísimo. Así que en una misma tarde podía pasar de Nusrat Fateh Ali Khan o Cesária Évora a The Black Crowes.

¿Esa etiqueta de "Músicas del Mundo" es algo real o más bien práctico? y ¿Define algo concreto?

Todas las etiquetas tienen un sentido práctico, incluso diría que comercial. Por eso siempre digo que no hay que darle muchas vueltas al término y pensar que es el menos malo entre todos los que han ido apareciendo, igual que la democracia es el sistema político menos malo que la Humanidad ha sabido inventar. Me gusta porque iguala todas las propuestas, obviando términos que se suelen usar de forma despectiva o con cierto aire de superioridad como "étnico" o "tradicional". Hay gente que dice que

"todas las músicas son de este mundo" y, claro, tienen razón. Pero cuando en los medios de comunicación se habla de pop, nunca se piensa en Youssou N'Dour o en Marisa Monte. Así que hay que buscar un espacio para estos artistas. Es evidente que estamos ante un inmenso cajón de sastre en el que, generalmente, se coloca cualquier propuesta que tenga algo que ver con la tradición musical de una cultura, sea mucho o poco. Pero creo que el público ya ha entendido a qué se refiere el concepto.

¿Cómo se te ocurre aventurarte a dar vida a una revista sobre algo tan minoritario? Y ahora que ya van 50 números ¿Qué sensación tienes, la revista está donde se merece?

La historia de la aventura inicial de Batonga! es muy larga, pero todo parte básicamente del cierre de una cabecera tan relevante como fue Voice y el afortunado encuentro con la gente de MondoSonoro (la mitad de la culpa de que Batonga! funcione es suya). Personalmente creo que la escena de las músicas del mundo sólo es minoritaria en la atención que le dispensan los grandes medios de comunicación y en la repercusión de las ventas discográficas (la oferta es enorme). A nivel de conciertos y festivales, es evidente que tiene un peso muy importante y que cuenta con unos aficionados muy fieles, predispuestos siempre para el descubrimiento musical. Y, bueno, prefiero ser ambicioso y pensar que la revista no ha llegado a su límite. Sé que entre los profesionales es una publicación que se valora de una forma especial porque en todo este tiempo hemos demostrado un alto criterio artístico y hemos mantenido nuestra coherencia editorial.

Ahora es una discusión algo apagada, pero ¿Qué crees que tienen de bueno y de malo las revistas gratuitas?

Creo que esa discusión es estéril. Nadie discute que la radio o la televisión sean de acceso gratuito. O que se organicen conciertos en los que no se venden entradas. Sin embargo, una publicación parece que no puede funcionar así. Es algo que siempre me ha parecido muy curioso. Sin embargo, no se dice nunca que desde la prensa de distribución gratuita se está dando cobertura a cierta actividad cultural, denominada con enorme malicia minoritaria, de la que el público quiere información y que en otros medios no aparece por ningún lado. En realidad, es el lector quien acaba valorando la validez de una propuesta. Y en este sentido sólo puedo decir que la gente colecciona y solicita números anteriores de Batonga! ¿Necesitamos algún otro criterio para saber que la revista cumple sus objetivos?

¿Cómo ves el panorama actual de la industria musical: discográficas, promotores, conciertos, músicos, medios de comunicación...?

Todos sabemos que las aguas bajan revueltas, pero no sé muy bien cómo terminará esta historia. Sólo tengo claro que la música en directo no morirá nunca.